

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista

d'esquerra

Reportatge retrospectiu

Qui serà l'Alcalde de Girona?

Aquesta fou la pregunta que més se sentí arreu de la nostra ciutat després de la tempesta registrada entre carlins i lliguers amb motiu de la designació dels càrrecs municipals que el seu triomf (?) en les passades eleccions els permet de repartir-se.

A aquest afecte es reuniren els individus dels dos partits esmentats favorescuts per l'elecció popular el prop-passat divendres a l'estatge social de Lliga Catalana.

Com que és una cosa que s'ho val hem procurat esbrinar el que succeí el dia de referència que pogues motivar les cares llargues i les males mirades que es llancen entre ells els components de la pomposa candidatura d'Unió i Defensa Ciutadana.

No ens ha estat gens difícil el nostre bon estel ens ha favoregut enfrontant-nos a un personatge interessat en aquesta contesa.

Vegeu a continuació el procés d'aquesta desavinença manifesta, contactat per aquest individu que per la seva posició, en pot saber a bastament tots els ets i uts, interromput adés per la nostra impaciència, ara per aclarir algun punt, o bé per punxar-lo a l'efecte de què inconscientment ens anés assabentant de les intimitats d'aquesta reunió distribuïdora.

**

—El punt cabdal de les nostres renyines—comença—radica en que els regidors electes de Lliga Catalana volen que l'Alcalde sigui nomenat de fora el Consistori, i nosaltres desitgem tot el contrari, ja que havent-hi homes suficientment capacitats per a exercir aquest càrrec és impropcedent que s'hagi d'anar a buscar personatges aliens a n'aquest organisme.

—I perquè la Lliga no vol que sigui un regidor, el Conseller en Cap?, preguntem nosaltres ingènuament.

—Vos direu, home... No veieu que ells mateixos veuen que dins el Consistori no tenen cap figura rellevant o d'envergadura que pugui encomanar-se-li aquest comès?

—... I vosaltres, contràriament, voleu que aquest nomenament recaigui en una persona elegida per a regidor, perquè esteu creguts de posseir elements prou capacitats... i d'aquesta manera tenir les regnes del govern de la ciutat, no?

—O... és què això és una cosa completament lògica—diu enardint-se, en donar-se compte de la vessada en què havia incorregut—.

... Perquè nosaltres férem molts més mèrits que no pas ells en les eleccions passades... (Cal reparar que, convençudíssim, aquest bon senyor dels mangoneigs i coaccions que feren conjuntament amb la Lliga en diu fer mèrits.)

Tot això—prosegueix—s'ho sentiren els lliguers en la reunió que tinguerem. I si solament havés estat això... L'escàndol que hi hagué... Res, que els deixarem pel que són i ens n'anàrem fastiguejats d'aquella gent, deixant-los plantats en mig de la reunió.

—Així, heu trencat les relacions?
—Veureu; ben bé, no. Posteriorment s'han fet gestions, per part d'ells, per tal d'arribar a una entesa... però nosaltres, pel propi compte, requerim l'ajut de la minoria d'Esquerra per a fer la p... a aquests subjectes...

—I creieu que l'Esquerra voldrà barrejar-se en aquest vostre tripijoc?
—Ens refiem que sí, encara que solament sigui per a donar-nos totes les vares i deixar amb un pam de nas a la Lliga. Ademés, pensem fer-los qualche concessió...

—Com! Penseu que l'Esquerra farà el mateix que... la Lliga, (anavem a dir *vosaltres*) que per uns càrrecs que li poguem donar s'avindrà a fer-vos el joc? Això és absurd...

—No veig aquesta absurditat en lloc... Tontos seran si no s'hi avenen.

—Si tothom tingués la moralitat política de... La Lliga—tornava a escapar-nos el *vosaltres*—no dubtem que s'hi avindria, cofoia de poder remanar les cireres, però sortosament, dic! *desgraciadament* l'Esquerra té un altre concepte de la política, i ens temem que no us escolti.

—Què dieu! Voleu dir que existeix un partit polític que no s'avingui a les condicions que se li pensa fer, al meu juí exageradíssimes...?

—Desenganyeu-vos, l'Esquerra és així, i ja us *diem*: la mateixa por que tenim de què no vulguin intervenir-hi, ens ho fa témer, diem nosaltres procurant seguir-li la veta, puix ens adonem que amb aquesta tàctica aconseguim més fàcilment els nostres propòsits.

—Doncs jo no, sincerament, no ho concebeixo... I al revés vostre, crec que a la fi s'imposarà el *bon criteri* i *desde luego*, votaran amb nosaltres...

—Déu us escolti, fem nosaltres arrodomit el nostre *paperot*.

I posant fi a la nostra conversa l'acomiadarem afectuosament amb un amical *a reveure!* (que ens serví se raspall i de recompensa per les referències que ens havia facilitat de la tant comentada desunió carlino lliguera.

**

Intrigats per les manifestacions que deixem transcrits assistirem el dilluns a la presa de possessió del flamant Ajuntament, en recerca de probabilitatíssims esdeveniments.

No ens equivocàrem, per quant la sorpresa major fou l'elecció per al càrrec d'Alcalde interí al *senyor Tomàs*, per 10 vots a favor i 13 en blanc. (Es precis anotar que els 10 individus de la Lliga amb l'interessat inclòs, votaren—no faltava més—a favor, i les minories Esquerra i carlina, ho feren en blanc.)

Però... comencem pels fonaments.

Després de la solemnia presa de possessió, comença un debat polític a l'entorn de qui deu ocupar l'Alcaldia, iniciat hàbilment pel nostre bon amic *senyor Camps i Arboix*, al demanar a la Lliga si tenia el propòsit de nomenar per a proveir el càrrec de Conseller en cap a algú que no pertanyés a la Corporació Municipal.

Caram amb la pregunteta!

Si fóssim poetes la comparariem amb paraules càlides i esllanguides al llum incendiador de la metxa que possibilita l'explosió; tota vegada que les conseqüències foren idèntiques.

Els desenganys esfereïdors pels aspirants a Alcalde *senyors Riera i Pau i Masó*; renúncien de formar part del Consell de Govern per part dels elements tradicionalistes i inhibició dels mateixos, en les votacions; l'exclamació d'algún lliguer que tilla de mal-nascuts als carlins; la corresponent protesta i el *mar de fondo* que és de suposar, foren la nota còmica de la sessió.

Les cares escorregudes de la minoria de la Lliga i dels assistents afiliats o simpatitzants d'aquest partit, en foren la part tràgica.

Després de totes aquestes divertidíssimes escenes *sainetesques*, es procedí a les votacions per a la provisió de càrrecs; els quals, interinament es repartiren així, amb el mateix nombre de vots que hem anotat més amunt:

Alcalde: Albert Tomàs.

Tinències: 1.ª Bonmatí, 2.ª Aragó, 3.ª Cervera i Brunsom.

I ací baixà el teló, en forma de campaneta presidencial, amb gran sentiment de la majoria del públic assistent que estava fruit d'una estoneta deliciosa, a les espatlles dels parts litigants.

Com a posició modèlica, cal posar de relleu la conducta concreta, clara, serena i sobretot nítida, de la minoria d'Esquerra Republicana que tingué de desempenyar, alhora, les atribucions d'àrbitre imparcial.

**

Aquesta sessió Consistorial ens facilità solament d'una manera interina o accidental la resposta a la pregunta tantes vegades repetida i que encapçala aquestes ratlles; però no ho fa amb tota la intensitat definitiva sinó que, contràriament, augmenta l'incògnita en quatre interrogants més. Heu-los ací:

Renovarà la majoria electoral el propòsit de no fer Alcalde a qui no hagi estat elegit regidor?

Serà el *senyor Tomàs* el Conseller en Cap definitiu?

Restaran dividides les minories consistorials que formen la majoria electoral?

Presentaran candidat els carlins, en la propera votació?

Dificilíssim s'ens faria el predir-ho.

Tal com estan les coses augurem per avui un segon acte que, contràriament a la dita espanyola, *nunca segundas partes fueron buenas*, no desdirà en res del *primerísim*, celebrat el dilluns.

Voldriem equivocar-nos, pel bon nom de la ciutat!

QUEVIURES
PESCA SALADA
B. OLIVERES
Conserves de tota mena
ABEURADORS, 7. GIRONA

